

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Απάντηση στις προκλήσεις - Θέσεις για τα μεγάλα μέτωπα μιας κυβερνητικής πολιτικής

ΙΧ. Η πρόκληση της ανεργίας και της απασχόλησης

3. Μεταβιομηχανικό μοντέλο ανάπτυξης, ευρωπαϊκό κοινωνικό κράτος και ανεργία των νέων

 Σχολιάστε το Εκτυπώστε το

Μέγεθος γραμματοσειράς:

Οι ολοκληρωμένες πολιτικές απασχόλησης δεν είναι τίποτε άλλο παρά ολοκληρωμένες αναπτυξιακές πολιτικές. Όταν μια κυβέρνηση δεν έχει ούτε καν ευκρινή δημοσιονομική πολιτική, είναι πάρα πολύ δύσκολο να έχει αναπτυξιακή πολιτική και πολύ περισσότερο, αποτελεσματική πολιτική απασχόλησης.

Μεταξύ Θαπατέρο και Σαρκοζι η επιλογή για εμάς είναι εύκολη. Για τη Νέα Δημοκρατία είναι μια επιλογή, η οποία μπορεί να ξεκινάει με ένα δήθεν σοσιαλδημοκρατικό πρόλογο, καταλήγει, όμως, πάντα σε ένα αμήχανο νεοφιλελεύθερο συμπέρασμα. Και δεν υπάρχει τίποτε χειρότερο από τον συνδυασμό αμηχανίας ή μάλλον πολιτικού καιροσκοπισμού που βασίζεται στην ανάγνωση των δημοσκοπήσεων και νεοφιλελευθερισμού. Χρησιμοποιώ τους όρους συμβατικά, όπως έχουν επικρατήσει στην εγχώρια συζήτηση, γιατί η Ευρωπαϊκή συζήτηση γίνεται –όταν είναι σοβαρή– με πιο ακριβείς όρους.

Ας δώσω δύο παραδείγματα: Το νέο ενιαίο επικουρικό ταμείο των τραπεζοϋπαλλήλων δεν μπορεί να ιδρυθεί και να λειτουργήσει και αυτό προκαλεί τεράστια προβλήματα σ' έναν ολόκληρο κλάδο όχι μόνον εργαζομένων αλλά και ιδίως της οικονομίας, καθοριστικό για όλους τους υπόλοιπους, λόγω του καταλυτικού ρόλου των τραπεζών στην πραγματική οικονομία.

Σύμφωνα με τα στοιχεία, τα οποία παρουσίασε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, όλα τα γνωστά μέτρα απελευθέρωσης του ωραρίου λειτουργίας των επιχειρήσεων και ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, δεν φαίνεται, σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, να αποδίδουν τα προσδοκώμενα, σε σχέση με την μείωση της ανεργίας και την αύξηση της απασχόλησης, αποτελέσματα.

Το ευρωπαϊκό κοινωνικό κράτος ως μηχανισμός ανάπτυξης

Άρα, το ερώτημα, κατά βάθος, είναι ένα και μόνο: Εάν πιστεύουμε ότι το ευρωπαϊκό κοινωνικό κράτος είναι βάρος δυσβάσταχτο για το μεταβιομηχανικό μοντέλο ανάπτυξης και την ευρωπαϊκή ανταγωνιστικότητα, στις σημερινές συνθήκες της διεθνούς οικονομίας, ή εάν αντίθετως, πιστεύουμε ότι μπορεί να συγκροτηθεί και να εφαρμοστεί ένα μεταβιομηχανικό μοντέλο ανάπτυξης ανταγωνιστικό, βασισμένο, όμως, στην διαφύλαξη και την ολοκλήρωση του ευρωπαϊκού κοινωνικού κράτους. Εάν δηλαδή, το ευρωπαϊκό κοινωνικό κράτος είναι ο πυρήνας του αναπτυξιακού σχεδίου, ή εάν αντίθετα, είναι ένα «ιδρυματικό» φαινόμενο, που απορροφά πόρους και ανακόπτει την ανταγωνιστικότητα.

Εμείς πιστεύουμε βαθιά, ότι δεν μπορεί να βλέπει κανείς το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο ως ένα ιδρυματικό φαινόμενο, που απορροφά πόρους και ανακόπτει την ανταγωνιστικότητα. Εμείς θέλουμε να το βλέπουμε ως βασικό και θεμελιώδες στοιχείο της ευρωπαϊκής ανταγωνιστικότητας και ανάπτυξης μέσα στις σημερινές διεθνείς συνθήκες.

Η «συνομωσία» κατά των νέων

Όμως τα τελευταία χρόνια εξυφάνεται μια «συνομωσία» κατά των νέων της Ευρώπης. Οι νέοι της Ευρώπης γίνονται αντικείμενο ενός ακραίου κορπορατισμού και μιας τυφλής πολιτικής, η οποία μειώνει τελικά τις δυνατότητες απασχόλησης και δεν δίνει καμία απάντηση στο μεγάλο πρόβλημα της ανεργίας των νέων, που είναι τουλάχιστον, διπλάσιο σε όγκο και σε ένταση από το γενικό πρόβλημα της ανεργίας. Και βεβαίως, όταν μιλάμε για ανεργία των νέων, μιλάμε ταυτόχρονα για φτώχεια των νέων, μιλούμε για κοινωνικό αποκλεισμό των

νέων, μιλούμε ουσιαστικά για φαινόμενα αποξένωσης, απογοήτευσης, απόσυρσης ενός πολύ σημαντικού διανοητικού κεφαλαίου, δηλαδή για μια τεράστια απώλεια πόρων ενδογενούς ευρωπαϊκής ανάπτυξης, για μια διαρθρωτική μείωση των δυνατοτήτων να αναπτυχθεί η Ευρώπη και να κινηθεί ανταγωνιστικά.

Και το λέω αυτό, γιατί ο τρόπος, με τον οποίο αντιμετωπίζεται η ίδια η δημογραφική και δημοσιονομική κρίση του κοινωνικού κράτους στην Ευρώπη, οδηγεί σε μέτρα, τα οποία αντί να ενθαρρύνουν, ουσιαστικά αποθαρρύνουν την αντιστροφή των αρνητικών δημογραφικών τάσεων και εμποδίζουν την ισότιμη και αξιοπρεπή ενσωμάτωση των νέων στην παραγωγική διαδικασία και άρα στην κοινωνία.

Όταν η μεγάλη συζήτηση για τα ευρωπαϊκά ασφαλιστικά συστήματα, για να πάρω μόνο ένα παράδειγμα, οδηγεί συνεχώς στο ερώτημα, εάν πρέπει να παραταθούν τα όρια συνταξιοδότησης, όταν όλες οι ρυθμίσεις- και οι δικές μας ρυθμίσεις- είναι δυσμενέστερες ως προς το ασφαλιστικό καθεστώς των νεοεντασσομένων στο σύστημα, αντιλαμβάνεστε ότι η πολιτική σκέψη στην Ευρώπη κυριαρχείται από την παραδοχή: ότι πρέπει να παρατείνουμε τον εργασιακό βίο των νυν εργαζομένων και να εντείνουμε τους ρυθμούς απασχόλησης και απόδοσης τους, αντί να ανοίξουμε τον δρόμο σε περισσότερους νέους, που εντάσσονται στην αγορά εργασίας και φυσικά, στο ασφαλιστικό σύστημα.

Κατά την ίδια λογική, η εργοδοσία πάρα πολύ συχνά προσκαλεί τους σημερινούς εργαζόμενους να «συνωμοτήσουν» μαζί της, προκειμένου να καταστεί δυσχερέστερο για τους νέους εργαζόμενους το ίδιο το κανονιστικό και ρυθμιστικό πλαίσιο των εργασιακών σχέσεων, είτε αυτό λέγεται συλλογική σύμβαση, είτε αυτό λέγεται γενικός κανονισμός προσωπικού.

Η πολιτική αδυναμία της Ευρώπης

Αυτή, όμως, η αντίληψη, που είναι κοντόφθαλμη, χωρίς ιστορική συνείδηση της έννοιας της κοινωνικής αλληλεγγύης και της έννοιας της ανάπτυξης, τελικά μας εγκλωβίζει και ως προς το πρόβλημα της ανταγωνιστικότητας, αλλά και της αντοχής του ευρωπαϊκού κοινωνικού και αναπτυξιακού μοντέλου που είναι και το μεγάλο πολιτικό πρόβλημα της Ευρώπης. Διότι ουσιαστικά, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με το μέλλον της Ευρώπης, δηλαδή με την αδυναμία της να χαράξει μια συγκεκριμένη και εφαρμόσιμη γραμμή ως προς την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση.

Είναι πραγματικά παράδοξο, θα έλεγα ότι κατά την γνώμη μου είναι προκλητικό, Την επόμενη της ουσιαστικής κατάρρευσης του σχεδίου της πολιτικής και θεσμικής ολοκλήρωσης της Ευρώπης, την επομένη της απόσυρσης ουσιαστικά της Συνθήκης για την θέσπιση Συντάγματος της Ευρώπης, να δεχόμαστε ότι μπορεί η Ευρώπη να μην έχει πολιτικό σύνταγμα και άρα, τις εγγυήσεις, που συνοδεύουν ένα τέτοιο Σύνταγμα, αλλά μπορεί να έχει ένα «νεοφιλελεύθερο», «οικονομικό σύνταγμα» υπό το σχήμα του Συμφώνου Σταθερότητας, αλλά και οδηγιών όπως αυτή που επικράτησε να ονομάζεται Μπολκενστάιν. Ένα «οικονομικό σύνταγμα» το οποίο να κινείται ανεξέλεγκτα και χωρίς τις εγγυήσεις του ευρωπαϊκού δημοκρατικού κράτους δικαίου, το οποίο για να είναι δημοκρατικό και για να είναι και κράτος δικαίου, πρέπει να είναι και κοινωνικό, γιατί μόνον έτσι, επί τρεις ολόκληρους αιώνες, συγκροτήθηκε το μοντέλο της θεσμικής, πολιτικής, πολιτιστικής, ιδεολογικής και αισθητικής ανάπτυξης της Ευρώπης.

Δεν είναι π.χ. δυνατό, ενώ η Ευρώπη σιωπά για το μέλλον της Συνθήκης για το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα να αναπτύσσει πρωτοβουλίες, που αφορούν στην οδηγία για την διευθέτηση του χρόνου εργασίας, ή πολύ περισσότερο, την οδηγία για την παροχή υπηρεσιών, που εγκαθιδρύει επίσημα πια το εσωτερικό ενδοευρωπαϊκό κοινωνικό ντάμπινγκ. Χωρίς να μιλάμε για το πώς θα συγχρονίσουμε τις προσπάθειες αυτές, χωρίς να μιλούμε για μια ολοκληρωμένη προσέγγιση της Λισσαβόνας, χωρίς να μιλούμε για το μεγάλο πρόβλημα του μοντέλου ανάπτυξης της Ευρώπης.

Η τριχοτόμηση του κοινωνικού κράτους

Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορούμε ουσιαστικά, να χειριστούμε την πολυμορφία, την αντιφατικότητα και την πολυτυπία των πολλών μοντέλων ανάπτυξης, που συνυπάρχουν μέσα στο ίδιο θεσμικό πλαίσιο της Ε.Ε. Γιατί είναι προφανές- και αυτή είναι μια πολύ κρίσιμη αντίφαση- ότι η Ευρώπη έχει παίξει σημαντικό ρόλο ως κοινοτική έννομη τάξη στην συγκρότηση του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου, αλλά μόνον στο επίπεδο των

ρυθμίσεων. Όχι στο επίπεδο των παροχών και κυρίως όχι στο επίπεδο της αναδιανεμητικής λειτουργίας, γιατί τα δύο αυτά επίπεδα ανήκουν πάντα στην αρμοδιότητα των κρατών-μελών.

Το κοινωνικό κράτος, όμως, ιστορικά λειτουργεί ρυθμιστικά, παροχικά και αναδιανεμητικά και είναι πάρα πολύ δύσκολο άλλος να χειρίζεται το ρυθμιστικό πλαίσιο (δηλαδή η Ευρωπαϊκή Ένωση) και άλλος, (δηλαδή το εθνικό κράτος) την παροχική και αναδιανεμητική ευθύνη. Αυτό μας φέρνει αντιμέτωπους με το πρόβλημα των ιδίων πόρων, με το πρόβλημα του κοινοτικού προϋπολογισμού, με το πρόβλημα του μακροπρόθεσμου δημοσιονομικού πλαισίου της Ε.Ε., με το πρόβλημα των διαρθρωτικών ταμείων, με το πρόβλημα της διεύρυνσης, με το πρόβλημα της ανταγωνιστικότητας, με το πρόβλημα διοίκησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Και με το ερώτημα, ποιος χαράσσει τελικά την πολιτική, όχι μόνο για το ευρώ, αλλά και για τη στρατηγική ανάπτυξης, δηλαδή, ουσιαστικά, με έναν ογκώδη τόμο προβλημάτων, που αφορούν στην Ευρώπη και το μέλλον της και γι' αυτά δεν συζητούμε δυστυχώς στην Ελλάδα.

Η απουσία στρατηγικής προσέγγισης

Η συζήτηση για την Ευρώπη στην Ελλάδα είναι δυστυχώς μια συζήτηση περιφερειακή, «επαρχιακή», μια συζήτηση που αφορά την Ευρώπη μόνον ως μηχανισμό κατανομής πόρων (Κ.Α.Π., Κ.Π.Σ.) και πεδίο προώθησης εθνικών θεμάτων, όπως είναι -για παράδειγμα- αυτά που αφορούν στις Ελληνοτουρκικές σχέσεις και το Κυπριακό.

Η Ελλάδα, ένατη σε πληθυσμό χώρα στις 25 της Ε.Ε. και μέλος της ΟΝΕ και της ζώνης του Ευρώ, έχει την υποχρέωση, χωρίς μικρομεγαλισμούς, αλλά με ευρωπαϊκή στρατηγική αυτοσυνειδησία, να διατυπώνει λόγο για την Ευρώπη. Και για να διατυπώσεις λόγο για την Ευρώπη, πρέπει να είσαι μέλος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, πρέπει δηλαδή, να είσαι ο Έλληνας Πρωθυπουργός, ο οποίος πηγαίνει εκεί και θέτει ζητήματα. Όπως πρέπει να θέτει και ο Υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών στο Συμβούλιο Υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών (ECOFIN), το πρόβλημα του πολιτικού ελέγχου της ευρωπαϊκής νομισματικής, οικονομικής, αναπτυξιακής άρα και κοινωνικής πολιτικής. Πρέπει όμως να έχεις να πεις κάτι ως χώρα και άρα ως κυβέρνηση. Δέχομαι ότι πράγματι, μέσα σε μια Ευρώπη, που είναι ένα αναπεπταμένο πεδίο διαρκούς διαπραγμάτευσης, μέσα σε μια Ευρώπη όπου τα διακυβερνητικά, δηλαδή τα διακρατικά χαρακτηριστικά είναι πάρα πολύ έντονα, μέσα σε μια Ευρώπη στην οποία αναπτύσσονται εθνικές αντιλήψεις συγκρουόμενες (γιατί είναι άλλη η σουηδική, η φινλανδική, η γαλλική, ή γενικά η ηπειρωτική και φυσικά άλλη η βρετανική π.χ. αντίληψη), μπορεί πολύ συχνά να διαπιστώνει κανείς ότι η διάκριση μεταξύ- χρησιμοποιώ τους όρους εντελώς συμβατικά- «αριστερών» και «δεξιών» κρατών στην Ε.Ε. είναι ίσως κρισιμότερη από την διάκριση μεταξύ αριστερών και δεξιών πολιτικών δυνάμεων. Αλλά αυτό δεν μπορεί να ενταχθεί σε μια στρατηγική, όταν δεν ανάγεται και στους πανευρωπαϊκούς πολιτικούς και κοινωνικούς σχηματισμούς. Η Σοσιαλιστική Ομάδα στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, βεβαίως και είναι η ίδια ένα πεδίο πολύ σημαντικών συγκρούσεων και αντιπαραθέσεων. Το ίδιο συμβαίνει και με την ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος και την ομάδα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς. Όμως, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να χαράξουμε μια στρατηγική, η οποία να περνάει μέσα από μία ολοκληρωμένη απάντηση για την Ευρώπη. Και αυτό νομίζω ότι καλούμαστε να πούμε με το δικό μας τρόπο σήμερα, σε έναν μικρό κύκλο.

Η ανάγκη για μια «νεανική» πολιτική απασχόλησης

Όλες οι ιδέες που μπορεί να έχει κάποιος για την πολιτική απασχόλησης, όλες οι ιδέες οι οποίες έχουν κατά καιρούς διατυπωθεί και αφορούν από διοικητικά μέτρα, όπως αυτά της αναδιάρθρωσης των κρατικών υπηρεσιών προώθησης της απασχόλησης μαζί με μια νέα αντίληψη για τον Ο.Α.Ε.Δ. και την τοπική αυτοδιοίκηση, μέχρι μέτρα τα οποία αφορούν στην ριζική επαναξιολόγηση των αναπτυξιακών κινήτρων και των επιχορηγήσεων και από μέτρα ενεργητικά μέχρι κλασικά παθητικά, αναφέρονται κατά βάση στην ανεργία και την απασχόληση των νέων.

Όλα αυτά τα μέτρα κατατείνουν άλλα στην αναζήτηση μιας «νεανικότητας» στην πολιτική προσέγγιση του ζητήματος της απασχόλησης. Ας δούμε μια σειρά από παραδείγματα:

- Όταν μιλάμε για την ανάγκη όσο γίνεται μεγαλύτερης «τριτογενοποίησης» του πρωτογενούς τομέα, την ανάγκη όσο γίνεται μεγαλύτερης «τριτογενοποίησης» του πρωτογενούς τομέα, γιατί αυτό διασώζει αλλά και δημιουργεί θέσεις εργασίας και αυξάνει την παραγωγικότητα (καθώς μόνη η μετακίνηση από τον

πρωτογενή στον τριτογενή τομέα αυτόματα αυξάνει την παραγωγικότητα της εργασίας και συμβάλλει στην αύξηση του Α.Ε.Π.), αυτό είναι κάτι που αφορά πρωτίστως στους νέους.

- Όταν μιλούμε για διανοητικό κεφάλαιο, για κατάρτιση, για επανακατάρτιση, για «δια βίου» εκπαίδευση, για προσαρμογή και συναρμογή του εκπαιδευτικού συστήματος με τις ανάγκες της αγοράς εργασίας, μιλούμε ουσιαστικά για τους νέους και την ανεργία των νέων.
- Όταν μιλούμε για νέες μορφές αυτό-απασχόλησης ουσιαστικά, μιλούμε για τους νέους.
- Όταν μιλούμε για νέες μορφές κοινωνικής οικονομίας, για νέου τύπου κλαδικές και τομεακές πολιτικές, οι οποίες μπορεί να αναπτυχθούν όχι στο πεδίο των έμμεσων ενισχύσεων, γιατί αυτό προσκρούει στην κοινοτική έννομη τάξη, αλλά στο επίπεδο της καταπολέμησης της ανεργίας ή της δημιουργίας νέων κοιτασμάτων απασχόλησης, ουσιαστικά, μιλούμε για τους νέους.
- Όταν συζητούμε για τοπικές δράσεις απασχόλησης και κοινωνικής συνοχής σε συνεργασία με την Τ.Α. και τους φορείς της κοινωνικής οικονομίας, ουσιαστικά, μιλάμε για τους νέους.
- Όταν μιλάμε για μια συνολική και οριζόντια πολιτική απασχόλησης στην οποία πρέπει να ενταχθούν οι παθητικές και οι ενεργητικές πολιτικές σε συνδυασμό με την λογική της κοινωνικής οικονομίας, βεβαίως, μιλάμε πρωτίστως για τους νέους.
- Όταν μιλάμε για την ανεργία των νεοεισερχομένων στην αγορά εργασίας, μιλούμε σε απόλυτους αριθμούς για το 2004, για 212.000 ανθρώπους, που είναι άνεργοι, είναι συχνά μακροχρόνια άνεργοι και είναι κυρίως νέοι σε ηλικία άνεργοι. Και όσο και εάν μελετήσει κανείς προσεχτικά την διαστρωμάτωση αυτής της ανεργίας κατά τομέα και κλάδο, αυτός ο όγκος υπάρχει και αυτό τον όγκο πρέπει να τον αντιμετωπίσουμε και μέσα από την αξιοποίηση των παθητικών πολιτικών και μέσα από την ριζική αναπροσαρμογή των ενεργητικών πολιτικών.

Πολιτική απασχόλησης για τους νέους πρέπει να είναι το σύνολο της κυβερνητικής πολιτικής

Όλα αυτά τα μέτρα και άλλα που έχουν προταθεί μέσα από την σχετική επιστημονική, πολιτική και κοινωνική συζήτηση ή έχουν δοκιμασθεί συχνά με επιτυχία σε άλλες χώρες έχουν μεγάλη σημασία.

Όμως, όλα αυτά δεν μπορούν να υποστηριχθούν, παρά μόνο με πολύ μεγάλους ρυθμούς ανάπτυξης. Όλα αυτά θέλουν δημοσιονομική ενίσχυση. Προϋποθέτουν την δυνατότητα να αντληθούν πόροι από τον κρατικό προϋπολογισμό. Άλλωστε μόνο έτσι ο κρατικός προϋπολογισμός επιτελεί την αναδιανεμητική, αλλά και την αναπτυξιακή του λειτουργία.

Όλα αυτά ουσιαστικά, μας φέρνουν αντιμέτωπους με το σύνολο της κυβερνητικής πολιτικής: Με τα μεγάλα πολιτικά και ταυτόχρονα, κοινωνικά ζητήματα, τα οποία ο καθένας βιώνει την περίοδο αυτή στην χώρα μας, λόγω του αδιεξόδου, στο οποίο έχει οδηγηθεί η συνολική πολιτική της κυβέρνησης, ως πολιτική μισαλλοδοξία. Εάν δεν είχαμε περάσει τόσους πολλούς μήνες γενικευμένης πολιτικής μισαλλοδοξίας, εάν δεν ήθελε η Νέα Δημοκρατία να αμφισβητήσει τα δημοσιονομικά και αναπτυξιακά αποτελέσματα του ΠΑΣΟΚ, αλλά και την κοινωνική ευαισθησία του ΠΑΣΟΚ, εμφανιζόμενη ως κυβέρνηση «αριστερότερη» της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, εάν δεν ήθελε να αμφισβητήσει την εξωτερική πολιτική της περιόδου 1995-2004, εάν δεν ήθελε να αμφισβητήσει την ηθική υπόσταση του αντίπαλου κόμματος και εάν υπέγραφε συμβάσεις, απορροφώντας τα αδιάθετα κονδύλια του Κ.Π.Σ. και δεν έμπαινε στην περιπέτεια της μη υπογραφής συμβάσεων, για να μην εκτεθεί στο δημόσιο έλεγχο των συμβάσεων αυτών, θα είχε άλλα αποτελέσματα δημοσιονομικά, άλλη αφετηρία σε σχέση με το δημοσιονομικό έλλειμμα και το δημόσιο χρέος. Θα είχε, φυσικά, άλλες δυνατότητες άσκησης κοινωνικής πολιτικής. Θα παρουσίαζε άλλα ποσοστά στην απορροφητικότητα των κονδυλίων του Κ.Π.Σ., άλλα ποσοστά επιδόσεων στις δημόσιες, αλλά και τις ιδιωτικές επενδύσεις κ.ο.κ.

Κάθε κυβέρνηση δικαιούται στην κοινοβουλευτική της θητεία να διαχειριστεί τέσσερις προϋπολογισμούς. Και όταν διεκδικεί τον πέμπτο, τον διεκδικεί, ξέροντας ότι παρεμβάλλονται εκλογές. Η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας διαχειρίστηκε ήδη τον προϋπολογισμό του 2004, τον οποίο μπορούσε να τροποποιήσει, εάν δεν της έκανε, τον προϋπολογισμό του 2005, εξόφλησε άμα τη εμφανίσει του προσχεδίου, τον προϋπολογισμό του 2006 και ακόμη και εάν εξαντλήσει την θητεία της, σύμφωνα με το Σύνταγμα, δικαιούται ουσιαστικά, να διαχειριστεί έναν προϋπολογισμό, του 2007, τον οποίο ήδη η Ευρωπαϊκή Επιτροπή τον έχουν καταστήσει επισφαλής από πλευράς προοπτικών και προσδοκιών.